

Arrest

nr. 320 636 van 23 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE DECKER
Kouterstraat 20
9140 TEMSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. GARGILI /oco advocaat B. DE DECKER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 5 augustus 2022.

1.2. Op 8 december 2022 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is..

1.3. Op 23 januari 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. In zijn arrest nr. 292 727 van 8 augustus 2023 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna 'de Raad') de beslissing van de commissaris-generaal van 23 januari 2023.

1.5. Op 11 januari 2024 werd verzoeker opnieuw gehoord door het CGVS, bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is. Zijn advocaat was daarbij aanwezig.

1.6. Op 18 april 2024 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Braziliaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Belém in de staat Pará (Brazilië). U groeide op in de gemeente Curuçá (Pará) bij uw adoptieouders (de broer van uw biologische vader en diens partner). Uw biologische vader woont in Brazilië, uw biologische moeder verblijft in België. U had geen contact met haar tot u ongeveer 16-17 jaar oud was.

Toen u vijf jaar oud was, werd u meermaals aangerand door een oom. U bent homoseksueel. Uw adoptieouders, die erg religieus zijn, aanvaarden uw seksuele geaardheid niet en wilden u al op jonge leeftijd 'genezen' via hun religie. De relatie met uw adoptieouders werd onhoudbaar en u trok in bij een vriendin. U startte ook uw studie pedagogie in Castanhal (in de staat Pará).

U werd dagelijks en overal uitgescholden omwille van uw seksuele geaardheid. Begin 2020 werd u in Castanhal, waar u studeerde, aangevallen door vier mannen. Ze trachtten u in hun wagen te sleuren, maar stopten uiteindelijk toen iemand anders naar hen riep. Na dit incident was u steeds bang. Hoewel u het goed had op de universiteit, stopte u een maand later met uw studies. Twee maanden nadien stopte u met uw werk. U voelde zich mentaal erg slecht.

Toen de vriendin waar u bij woonde (L.) naar Marituba verhuisde, ging u mee. Daar verbleef u nog twee of drie maanden. Uw vriendin zei u dat ze zou gaan reizen en u contacteerde uw moeder aan wie u de situatie uitlegde. Zij wilde u enkel helpen als u naar België kwam. U reisde naar België en kwam aan op 13 oktober 2021. U trok in bij uw moeder, maar de relatie met haar was moeilijk. In januari 2022 begon u een relatie met de Belgische J. B.. In februari 2022 werd er in België HIV bij u vastgesteld. In augustus 2022 trok u in bij uw partner. Op 5 augustus 2022 diende u uw verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u bij terugkeer naar Brazilië vreesde voor uw leven omwille van uw seksuele geaardheid. Bovendien zou het in uw regio van herkomst niet mogelijk zijn om een behandeling voor HIV te krijgen.

Ter staving van uw verzoek legde u uw paspoort neer en een brief van uw psycholoog, alsook een medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties en een brief van het UZ Gent betreffende uw HIV-diagnose. Uw advocaat maakte enkele opmerkingen over bij de notities van het persoonlijk onderhoud, met correcties en aanvullingen bij uw verklaringen.

Op 23 januari 2023 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing omdat er geoordeeld werd dat een intern vluchtalternatief overeenkomstig artikel 48/5, §3 van de Wet van 15 december 1980 op u van toepassing was. Op 8 augustus 2023 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) vernietigd en werd besloten dat een zorgvuldigere beoordeling van de redelijkheid van het voorgesteld intern vestigingsalternatief in een grootstad in Brazilië, rekening houdend met de algemene omstandigheden alsook met uw huidige individuele omstandigheden, zich opdrong. Op 11 januari 2024 werd u opnieuw uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud om bijkomend onderzoek te voeren.

U vreest om bij terugkeer vermoord te worden door uw seksuele geaardheid. U vreest, ongeacht waar in Brazilië, uw veiligheid.

Uw raadsheer stuurde op 28 december 2023 via mail opnieuw het medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties door en een brief van het UZ Gent betreffende uw HIV-diagnose.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Aangaande de brief van uw psycholoog d.d. 7 november 2022 wordt vastgesteld dat u angstig, onzeker wat de toekomst betreft en neerslachtig bent. Nergens uit het attest kan evenwel blijken dat u er niet toe in staat

zou zijn op volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure. Dit geldt ook voor de medische rapporten d.d. 31 augustus 2022 en d.d. 14 december 2022 die louter uw diagnose bevestigen. In uw tweede onderhoud heeft u evenmin nieuwe elementen of documenten aangebracht die deze vaststelling zouden kunnen wijzigen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat u geen aanspraak maakt op het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut.

U verklaart dat u niet naar Brazilië kan terugkeren omdat er een grote kans is dat u door uw homoseksuele geaardheid wordt vermoord. U verwijst naar de conservatieve mentaliteit in het land, die ook heerst in de steden (CGVS II, p. 6-7).

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uit uw houding allerminst een vrees blijkt.

- U kwam op 13 oktober 2021 aan in België en verzocht pas op 5 augustus 2022 om internationale bescherming.*
- Dat u, als volwassene die zich bewust was van uw illegaal verblijf in België, blindelings op uw moeder vertrouwde zonder zelf uw procedure op te volgen en daarin stappen te ondernemen (CGVS I, p. 6) overtuigt niet. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden, hetgeen u, gelet op uw **laattijdig verzoek in België**, niet heeft gedaan.*

Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Brazilië op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Na bijkomend onderzoek en een nieuwe analyse van alle elementen kan opnieuw worden gesteld dat het concept van intern vluchtalternatief op u kan worden toegepast, in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Het Commissariaat-generaal stelt dat u in staat bent om zich elders in Brazilië (bv in één van de grootsteden zoals Rio de Janeiro of São Paulo) te vestigen.

Hoewel u erkent dat er een grote LGBTQ-gemeenschap is in de Braziliaanse steden (CGVS II, p. 6-7), haalde u een aantal redenen aan waarom u zich niet elders zou kunnen vestigen in Brazilië.

Ten eerste verwees u naar de algemene situatie in Brazilië voor mensen met een andere seksuele geaardheid: zij leven in grote angst in Brazilië, ook in de steden (CGVS II, p. 7).

Uit volgende elementen dient vastgesteld te worden dat u geen enkele concrete aanwijzing heeft dat een leven voor u in de stad om deze reden onmogelijk zou zijn:

- Zo heeft u zich nooit geïnformeerd naar de verblijfsopties in een andere stad in Brazilië en heeft u nooit overwogen om binnen Brazilië te verhuizen (CGVS II, p. 8).*
- Voorts verklaarde u dat, indien uw biologische moeder naar een andere regio in Brazilië zou verhuizen, u daar ook zou intrekken (CGVS II, p. 7). Dit wijst er in zekere mate op dat, indien uw moeder naar een Braziliaanse stad zou verhuizen, u haar zou volgen.*
- Bijkomend bleek nog uit uw verklaringen dat, hoewel het buiten Castanhal niet steeds om stedelijke plekkening, er een aantal plaatsen waren in de regio waar u zonder problemen deelnam aan de samenleving. U was werkzaam in de landbouw en hoewel uw collega's hier op de hoogte waren van uw geaardheid, had u met hen een normale en correcte band. Ook in een schoonheidssalon was u graag aan het werk en werd u aanvaard door de klanten (CGVS II, p. 10-11). Tot slot bleek uit uw verklaringen dat, ondanks dat het niet altijd gemakkelijk was, u zich op de universiteit in Castanhal bevrijd en beter in uw vel voelde (CGVS II, p. 9).*

- Uw stelling dat mensen van de LGBT-gemeenschap ook in de steden op hun hoede moeten zijn en u niet denkt dat er van vandaag of morgen verandering in zal komen (CGVS II, p. 13), is, gezien u slechts één voorbeeld besprak van een vriend die slachtoffer werd van homofobie in Sao Paulo (CGVS II, p. 7), onvoldoende om te stellen dat dit voor iedereen uit de LGBT-gemeenschap het geval is. Uit de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daadwerkelijk dat de voormalige president Bolsonaro zich tijdens zijn bewind (2019-2022) schuldig maakte aan een homofoob discours. Heden is er in de Braziliaanse maatschappij sprake van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van homoseksuelen. De nieuwe president Luiz Inacio Lula da Silva, die op 1 januari 2023 werd verkozen, kondigt echter een breuk met het eerdere regime aan. Uit de landeninformatie blijkt ook dat het homohuwelijk in 2013 gelegaliseerd werd en dat ten gevolge van een beslissing van het Braziliaanse Hooggerechtshof in juni 2019 discriminatie op basis van seksuele oriëntatie strafbaar werd. Ook zijn er congresleden die openlijk homoseksueel zijn. Bovendien wordt nergens in de geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid. Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Brazilië het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Ten tweede verklaarde u niet naar te kunnen Brazilië terugkeren wegens het trauma dat u daar heeft opgelopen en de angst om er te worden gedood vanwege uw seksuele geaardheid (CGVS II, p. 8 en p. 13).

Een aantal vaststellingen werpt hier een ander licht op:

- Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat, hoewel u begin 2020 werd aangevallen en sindsdien angstig was, u pas op het moment dat uw vriendin liet weten dat ze op reis zou vertrekken, stappen ondernam om Brazilië te verlaten. U sprak met uw in België verblijvende moeder en kwam in oktober 2021 naar België toen uw moeder liet weten dat ze u alleen kon steunen als u naar België kwam (CGVS I, p. 4). Uw houding noopt er aldus toe de nodige vraagtekens te plaatsen bij de ernst van de ingeroepen vrees en het trauma dat u opliep door het incident in Brazilië.
- Verder zocht u geen psychologische hulp voor het trauma dat u in Brazilië had opgelopen omdat u het niet kon betalen (CGVS II, p. 10). U heeft zich echter nooit geïnformeerd naar dergelijke hulp en u had geen idee van de kostprijs. Dat u er louter vanuit ging dat u dit niet ging kunnen betalen en u van burens hoorde dat het duur was, is een blote bewering. U heeft immers niet geïnformeerd bij organisaties die mogelijks goedkoper waren of misschien gratis psychologische hulp aanboden (CGVS II, p. 12). Bovendien werd u financieel ondersteund door een vriendin (CGVS II, p. 11), die misschien bereid was om ook hierin tussen te komen.
- Tot slot heeft u uw zelfverklaarde trauma op geen enkele manier aan het Commissariaat-generaal geattesteerd.

Ten derde stelt u dat u niet naar een andere regio in Brazilië kan terugkeren omdat u er niemand kent (CGVS II, p. 8 en p. 13).

Een aantal vaststellingen wijst echter op een bepaalde mate van zelfstandigheid, zelfredzaamheid en veerkracht in uw hoofde:

- U slaagde erin om een universiteitsbeurs te bemachtigen na een toegangsexamen en om nadien te gaan studeren in Castanhal (CGVS II, p. 9).
- U bewees door uw komst naar België dat u het nodige initiatief aan de dag kon leggen om een nieuw leven te starten. Hoewel u slechts een onregelmatig contact had met uw biologische moeder kwam u op haar aanraden naar België (CGVS I, p. 3; CGVS II, p. 4-5).
- Voorts leerde u in België een partner kennen via internet en kwam u via hem ook in contact met zijn sociaalnetwerk (CGVS II, p. 5-6). Dat u niet naar een andere Braziliaanse regio kan gaan omdat u er niemand kent (CGVS II, p. 7), blijft in dit opzicht dan ook een blote bewering. Uit niets blijkt waarom u in Brazilië geen contacten via sociale media kan leggen, net als u deed in België.
- U volgt Nederlandse les in België en u werkt in de schoonmaaksector (CGVS II, p. 2).

Een aantal vaststellingen wijst erop dat u toch een zeker netwerk heeft in Brazilië:

- Hoewel het om oppervlakkig contact gaat, heeft u nog contact met L., de vriendin die u voor uw vertrek uit Brazilië ondersteunde door u bij haar te huisvesten (CGVS II, p. 2-4 en p. 9).
- De verklaringen die u aflegde over het contact met uw adoptieouders staan door enkele vaststellingen op de helling. Zo verklaarde u dat de contacten die u had met uw adoptie moeder erg oppervlakkig zijn en het niet het geval is dat zij u en uw seksuele oriëntatie aanvaardt (CGVS I, p. 3 en p. 6; CGVS II, p. 3). Dit strookt echter niet met jullie contacten op facebook. Zo is te zien op uw facebookpagina hoe zij reageert op uw foto's met 'knappe zoon' en u recentelijk ook op haar foto reageerde met 'knappe moeder, ik mis je'. Ook uw partner J. is net als u bevriend met uw adoptie moeder op facebook. Dat de contacten met haar weinig hartelijk zijn (CGVS II, p. 3), toonde u dan ook niet aan. Bovendien blijkt uit uw facebookprofiel dat heel wat mensen uit uw regio in Brazilië uw foto's liken en blijkt ook dat uw tante onder naam van het profiel R. d. C., op uw foto's reageerde met 'tantes knapperd'.

Ten vierde stelde u dat u zich niet kon vestigen in een andere regio/ stad omdat u de financiële middelen niet bezat (CGVS II, p. 8 en p. 11).

Een aantal vaststellingen wijst echter wel op financiële (toekomst)mogelijkheden:

- U behaalde een diploma middelbaar onderwijs en studeerde een aantal jaar pedagogie (CGVS II, p. 8), waardoor niet zonder enige opleiding de Braziliaanse arbeidsmarkt moest/moet betreden.
- U kreeg financiële steun via een universiteitsbeurs die 90 procent van uw studiekosten dekte. Deze beurs gold weliswaar enkel op de plaats waar u toegangsexamen deed, maar niets sluit uit dat u ook elders aanspraak zou kunnen maken op een dergelijke beurs (CGSV II, p. 9).
- U deed verschillende informele jobs. Zo ging u fruit plukken en werkte u als make-up artiest in een schoonheidssalon in Curuçá. U zocht buiten deze jobs geen ander werk. Nadat u stopte met studeren zat u immers altijd thuis en zocht u niet naar werk (CGVS II, p. 10-11). Uit uw verklaringen kan dan ook niet opgemaakt worden dat het voor u onmogelijk zou zijn om werk te vinden.
- U werd financieel ondersteund door een vriendin nadat u stopte met studeren en werken (CGVS II, p. 11). U had deze financiële steun misschien kunnen aanwenden om naar een andere stad te gaan.
- Ook in België slaagde u er in om werk te vinden in de schoonmaak (CGVS II, p. 2), waardoor niet kan worden ingezien waarom u dit in Brazilië niet zou kunnen doen.

Dat u denkt dat de mogelijkheid er niet was in BRA om in een andere stad te gaan wonen (CGVS II, p. 8), toonde u wegens bovenstaande vaststellingen niet aan.

Bijgevolg kan de beoogde hervestiging in bijvoorbeeld één van de Braziliaanse grootsteden nog steeds redelijk genoemd worden.

Betreffende uw verklaring dat u in België inmiddels een leven heeft opgebouwd – u werkt en studeert hier – en u zich hier rustiger voelt (CGVS II, p. 2 en p. 13), kan nog opgemerkt worden dat dit een motief is dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien u een (langdurig) verblijf en een integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

Wat betreft uw **bemerkingen aangaande de toegankelijkheid van een HIV-behandeling** - u geeft aan dat een HIV-behandeling in uw regio, het platteland, moeilijk is; u stelt dat de toegang tot de gezondheidszorg zeer slecht is in Brazilië en dat het als seropositieve homoseksueel extra moeilijk is om de nodige begeleiding/ informatie te krijgen en u denkt dat het overal in Brazilië moeilijk zal zijn om behandeld te worden omdat de vraag groot is en het aanbod klein (CGVS I, p. 7 en p. 10; CGVS II, p. 12), moet verwezen worden naar informatie waaruit blijkt dat een behandeling vrij beschikbaar is in Brazilië. Volgens de gegevens van

UNAIDS kreeg in 2021 73% van de patiënten een ART-behandeling (antiretrovirale therapie). U erkent ook dat een behandeling toegankelijk én gratis is in Brazilië (CGVS I, p. 10; CGVS II, p. 12).

Betreffende uw medische en psychische problemen kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat u een machtiging tot verblijf kan aanvragen door zich te richten tot de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië de afgelopen jaren op grote schaal mensenrechtenschendingen hebben plaatsgevonden. Onder het bewind van president Jair Bolsonaro (2019-2022) was er een duidelijke toename van politieel geweld en buitengerechtelijke executies waar te nemen. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders werden getroffen door het regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden geviséerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Op 1 januari werd de nieuwe president Luiz Inacio Lula da Silva ingezworen, die een breuk met het eerdere regime aankondigt.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop deze beslissing zich beroept werd als kopie aan het administratieve dossier gevoegd.

U bracht geen documenten aan die bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen.

- Aan uw identiteit en uw hiv-diagnose wordt in deze beslissing niet getwijfeld. De brief van uw psycholoog kwam hierboven reeds aan bod. Aangaande de opmerkingen van uw advocaat bij de notities van het eerste persoonlijk onderhoud wordt vastgesteld dat, door de telegramstijl waarin ze zijn opgemaakt, verschillende van de opmerkingen niet duidelijk zijn. Enige vertaalproblemen zoals vermeld in de opmerkingen werden tijdens het persoonlijk onderhoud op geen enkel moment aangehaald door u of de tolk, en verschillende van de opmerkingen die uw advocaat dienaangaande maakt betreffen post-factum verklaringen over zaken die u niet heeft vermeld of een verkeerde interpretatie van de notities door uw advocaat. Waar uw advocaat stelt dat u nog andere vervolgingsfeiten meemaakte, wordt opgemerkt dat de vraag u werd gesteld of u nog andere problemen kende en u hierop ontkennend antwoordde (CGVS I, p. 10). Voorts betreft het typfouten die geen inhoudelijke invloed hebben.

- De medische documenten die uw raadsheer aanbracht op 28 december 2023 via mail na uw tweede onderhoud waren dezelfde documenten die werden ingediend na uw eerste persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991, het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 48/3, 48/4 van de Vreemdelingenwet, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker meent dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met zijn psychologisch fragiele toestand ondanks het attest van zijn psycholoog dat hij neerlegde naar aanleiding van het persoonlijk onderhoud en stelt dat hij over het algemeen slecht werd geïnformeerd door het CGVS en de DVZ en tijdens het eerste verhoor zelfs niet in zijn eigen taal werd verhoord.

Wat de laattijdigheid van het beschermingsverzoek betreft verwijst verzoeker naar artikel 10 § 1 van Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013, het arrest in de zaken C-148/13 t.e.m. C-150/13 van het Europese Hof van Justitie van 2 december 2014 en het UNHCR-rapport *“Beyond proof. Credibility assessment in EU Asylum Systems”* van mei 2013. Hij stelt dat volgens het UNHCR het laattijdig indienen van een beschermingsverzoek beschouwen als een aanwijzing van een gebrek aan vrees, berust op de foutieve veronderstelling dat een persoon steeds rationeel handelt. Hij verwijst naar de uiteenzetting van de feiten waar hij redenen voor deze laattijdigheid heeft aangegeven, met name dat hem door zijn biologische moeder werd aangeboden naar België te komen, dat zij geen kennis had van de procedure, er uiteindelijk onenigheid is ontstaan tussen verzoeker en zijn moeder, waarna hij definitief bij de heer B. ging wonen en hij uiteindelijk naar zijn huidige raadsman is verwezen die hem adviseerde om asiel aan te vragen, gelet op de vervolging die hij in zijn land van herkomst had gekend. Verzoeker benadrukt verder dat onvoldoende rekening is gehouden met zijn kwetsbaar profiel, dat hij niet op zelfstandige basis naar België is gekomen maar dat alle noodzakelijke handelingen om naar Europa te komen door zijn biologische moeder werden gezet en dat hij ook niet illegaal het land is binnengekomen maar met een geldig visum, waardoor hij dacht dat hij de geijkte procedure aan het volgen was en door zijn biologische moeder was wijsgemaakt dat een advocaat met zijn aanvraag bezig was, wat niet het geval was. Deze omstandigheden hebben de aanvraag van verzoeker vertraagd tot het ogenblik dat hij bij zijn huidige vriend ging wonen. Pas toen werd duidelijk dat er helemaal geen procedures hangende waren en werden onmiddellijk stappen ondernomen om zijn verblijf te regulariseren en asiel aan te vragen. Hij betoogt dat de komst van verzoeker naar Europa vanaf dag 1 ingegeven was door een duidelijke hulpvraag omwille van vervolging in zijn land van herkomst, wat evenwel niet tijdig werd vertaald naar een asielaanvraag maar dit kan volgens verzoeker geen element zijn om de waarachtigheid van de door verzoeker afgelegde verklaringen in vraag te stellen of hem in toepassing van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet het voordeel van de twijfel te gunnen.

Voorts betoogt verzoeker dat hij in de persoonlijke onderhouds van 8 december 2022 en 11 januari 2024 een duidelijke vrees voor vervolging heeft aangegeven bij een eventuele terugkeer als gevolg van zijn specifieke profiel als een homoseksuele man met een vrouwelijk voorkomen.

Verzoeker stelt zich maar moeilijk te kunnen verzoenen met de abstracte en vaak bijzonder kortzichtige wijze waarop de ernstige grieven van verzoeker worden weg gerationaliseerd door de commissaris-generaal. Hij wijst er vooreerst op dat de toestand voor de LGBTQ-gemeenschap in Brazilië ernstig is en ondanks beperkte wetgevende initiatieven in de goede richting ongewijzigd blijft. Verzoeker betoogt dat er in geheel Brazilië bijzonder veel geweld ten aanzien van personen uit de LGBTQ-gemeenschap wordt gepleegd en verwijst daarvoor naar Freedom house, freedom in the world 2020 en een onderzoek uitgevoerd door de Oswaldo Cruz Foundation dat tussen 2015 en 2017 spreekt van 24.000 gevallen van geweld tegen leden van de LGBTQ gemeenschap in een periode van 3 jaar. Daarbij is volgens verzoeker belangrijk te noteren dat in Brazilië sprake is van enorme onderrapportage van geweld tegen leden van de LGBTQ-gemeenschap en dat volgens de landeninformatie de Braziliaanse politie vaak weinig geneigd is om geweldincidenten te kwalificeren als homofoob geweld gezien de houding van de politie ten aanzien van deze gemeenschap, waardoor vele leden van de LGBTQ-gemeenschap weinig geneigd zijn om hulp te zoeken of aangifte te doen bij de politie om verdere vervolging te vermijden (OFPRA 2019: *Brésil: la situation des minorités sexuelles et de genre*). Verzoeker stelt dat Brazilië elk jaar op één staat wat betreft het aantal moorden gepleegd ten aanzien van leden van de LGBTQ-gemeenschap en dat de bovenstaande cijfers nog dateren van voor het aantreden van president Bolsonaro in 2019. De commissaris-generaal erkent dat Brazilië tijdens het leiderschap van Bolsonaro een terugval kende waardoor de LGBTQ-gemeenschap nog harder werd getroffen en verzoeker wijst erop dat Bolsonaro bijzonder veel haatspraak heeft geuit tegen deze gemeenschap op de nationale televisie, wat verdere polarisatie tot gevolg had (stuk 11). Dit blijkt volgens verzoeker ook uit een verslag van Amnesty International van 2021 dat hij citeert. Verzoeker benadrukt verder dat hij zichzelf identificeert als een homoseksuele man met een vrouwelijk voorkomen, klein van gestalte is, make-up gebruikt en doorgaans vrouwelijke kledij draagt (stuk 5). Verzoeker citeert vervolgens uit een rapport van Amnesty International van 2024 en uit een recent rapport van USDOS dat de aanwezigheid van willekeurig geweld op grote schaal tegen de LGBTQ gemeenschap bevestigt, waarbij er een duidelijke nadruk wordt gevestigd op personen met een transgender uiterlijk (stuk 4). Verzoeker is van oordeel dat de huidige cijfers

aantonen dat er een compleet gebrek is aan overheidsbescherming voor leden van de LGBTQ+-gemeenschap. In het andere geval zouden de cijfers na de verkiezing van DA SILVA en een beter beleid toch moeten dalen, zo betoogt verzoeker. Hij meent minstens over een profiel te beschikken waardoor hij een veel hoger risico loopt om het slachtoffer te worden van bepaalde feiten.

Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven in de bestreden beslissing inzake het intern vluchtalternatief. Hij stelt dat daarbij rekening dient te worden gehouden met algemene en persoonlijke omstandigheden van het geval en dat de bewijslast bij de commissaris-generaal ligt en dat een louter vermoeden niet volstaat. Verzoeker zet uiteen dat hij bij een hypothetische hervestiging in een andere stad nog steeds zijn geaardheid en voorkomen zal moeten verbergen om géén risico op vervolging te lopen en dat niet voldaan is aan het redelijkheidsbeginsel nu de commissaris-generaal op onvoldoende wijze de zeer specifieke persoonlijke omstandigheden in hoofde van verzoeker in acht neemt zoals ook ontwikkeld in de UNHCR "*guidelines on international protection*". De verzoeker stelt dat het daarbij opmerkelijk is dat in de bestreden beslissing van 23 april 2024 zelf niet verwezen wordt naar de eigen COI Focus van 23 juni, 2023 over transgenders, ondanks het feit dat verzoeker een uiterlijk heeft dat hierbij aanleunt en hierdoor dezelfde risico's loopt als transvrouwen. Hij benadrukt verschillende persoonlijke omstandigheden die het onredelijk maken te verwachten dat hij zich in één van de door de commissaris-generaal voorgestelde steden zou vestigen, met name zijn geaardheid en voorkomen (zie hierboven), zijn kwetsbare toestand, mede ingevolge voorgaand trauma door vervolging in Brazilië, de afwezigheid van familie of vrienden in deze steden; onvoldoende garanties inzake veiligheid in deze steden (zie stuk OFPRA) en onvoldoende economische mogelijkheden. Verzoeker gaat vervolgens nog in op een aantal elementen in de bestreden beslissing. Wat betreft het feit dat hij nooit zou overwogen of geïnformeerd naar verblijfsopties in andere steden, miskent de commissaris-generaal zijn mentale en financiële toestand in Brazilië waardoor deze financieel niet haalbaar waren en verzoeker mentaal niet in staat om zelf oplossingen te zoeken, volgens verzoeker. Wat betreft het feit dat hij zijn biologische moeder in Brazilië zou volgen mocht zij binnen Brazilië verhuizen, werpt verzoeker op dat de vraagstelling op dit punt bijzonder vaag was tijdens het persoonlijk onderhoud van 11 januari 2024. Hij stelt dat hij haar uiteraard zou gevolgd hebben omdat hij van haar afhankelijk was maar hieruit kan geen parallel worden getrokken naar de situatie waarin verzoeker op zelfstandige basis zou verhuizen en de commissaris-generaal toont niet aan dat hij er over een netwerk zou beschikken.

Wat betreft de vaststelling dat verzoeker op aantal plaatsen in de regio verbleef zonder problemen in de samenleving, merkt verzoeker op dat de vorige stelling van de commissaris-generaal tegensprekt en dat dit verder nergens blijkt uit de persoonlijke onderhouds.

Hij betoogt dat hij er nergens in slaagde om langdurig zonder problemen te verblijven en dat hij ook in Castanhal niet duurzaam en zonder problemen kon deelnemen aan de samenleving. De ontvoering waarover verzoeker getuigde en de informele en kortstondige jobs die hij deed, illustreren dit volgens verzoeker.

Wat betreft de houding van verzoeker inzake zijn vertrek uit Brazilië en twijfels die dit zou oproepen over de ernst van de ingeroepen vrees en het trauma dat hij opliep door het incident in Brazilië betoogt verzoeker dat opnieuw zijn kwetsbare mentale toestand wordt miskend alsook de moeilijke relatie met zijn moeder en zijn financiële realiteit. Verder benadrukt verzoeker dat het geweten is dat er in Brazilië een bijzonder groot verschil is tussen private en publieke gezondheidszorg en dat de commissaris-generaal ook geen stukken voorlegt die de verklaring van verzoeker op dit punt tegenspreken. Hij stelt verder dat de publieke gezondheidszorg in Brazilië overbelast, er te weinig psychologen zijn, zeker op het platteland waar verzoeker verbleef en dat de beschikbare private gezondheidszorg bijzonder duur is. Dat verzoeker financiële steun kreeg van een vriendin en dat deze mogelijks ook hiervoor zou hebben bijgelegd is volgens verzoeker niet correct en verder ook niet ernstig te noemen. Verder wijst verzoeker erop dat zijn verklaringen over het incident niet in twijfel werden getrokken door de commissaris-generaal en dat het trauma dat door dergelijke feiten werd veroorzaakt door verzoeker op dat ogenblik onmogelijk kon worden geattesteerd maar wel aannemelijk is en dat hij wel een verslag van het UZ Gent voorlegt waaruit een en ander blijkt zodat verzoeker op dit punt voldoet aan de bewijslast in de zin van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de motieven inzake zijn zelfredzaamheid en veerkracht wijst verzoeker erop dat de universiteitsbeurs werd behaald voor het incident en het bijbehorende trauma en dat verzoeker ook niet lang heeft kunnen blijven studeren en dus niets heeft afgemaakt; dat verzoeker zijn komst naar België niet zelf heeft georganiseerd en hierover door zijn moeder werd belogen; dat hij in België veel minder vrees voor vervolging kent en daardoor in staat is om vrijere contacten te leggen in België en dit in eerste instantie ook moeizaam ging en dat hij niet inziet hoe zijn pogingen tot integratie in de Belgische samenleving als een argument voor zelfredzaamheid kan worden beschouwd aangezien nooit in staat was geweest een job te vinden zonder de hulp van zijn partner en het zelfs met deze hulp lang heeft geduurd voor hij een job vond met een laagdrempelig karakter.

Wat betreft zijn netwerk in Brazilië argumenteert verzoeker dat de oppervlakkige reacties van foto's op facebook geen afbreuk doen aan de verklaringen van verzoeker dat hij steeds oppervlakkige contacten heeft onderhouden. Hij benadrukt dat deze personen hem uiteraard graag zagen maar anderzijds ook hem van zijn geaardheid wouden 'genezen' en dat deze oppervlakkige contacten uiteraard niet impliceren dat hij van hen steun kan verwachten. Hij argumenteert dat een vluchtige blik op het facebookprofiel van F. S. trouwens ook al aantoonde dat deze dame inderdaad bijzonder gelovig is. Er worden op het facebookprofiel regelmatig misvieringen en religieuze teksten gedeeld, wat volledig in overeenstemming is met de verklaringen van

verzoeker op dit punt dat men hem spiritueel probeerde te genezen, wat uiteraard neerkomt op het onderdrukken van zijn geaardheid (zie stuk 7).

Wat betreft het motief dat hij over financiële mogelijkheden zou beschikken argumenteert verzoeker dat zijn middelbaar diploma en onafgewerkte studie zijn kansen op de arbeidsmarkt niet vergroten nu hij geen studies heeft afgewerkt en dat de commissaris-generaal ten onrechte voorhoudt dat 90 % zou worden betaald door een universiteitsbeurs. Hij stelt dat hij maandelijks 189 Real (+-34 euro) van de 700 Real (+-125 euro) zelf diende te bekostigen, en dus minstens 30% zelf moest dragen. Hij wijst erop dat een gemiddeld maandloon in Brazilië maar 240 euro bedraagt, zodat dit geenszins een te onderschatten bedrag betreft. Verder stelt hij dat daarnaast nog andere kosten waren die zelf gedragen dienden te worden zoals transport en die moesten worden gefinancierd met informele jobs. Hij stelt dat het na het incident voor hem niet langer mogelijk om was deze jobs uit te oefenen en dus ook niet in staat was om verder te studeren. Voorts wijst verzoeker er nog op dat hij onderdak en voedsel kreeg van een vriendin maar geen financiële hulp en dat het argument dat hij in België werk kan vinden in de schoonmaaksector en dus in Brazilië ook bijzonder kort door de bocht is, gelet op wat hierboven werd ontwikkeld. Verzoeker is bijgevolg van oordeel dat hij de vrees tot vervolging rekening houdende met zijn specifieke profiel voldoende heeft gestaafd en moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte betoogt verzoeker dat hij wel degelijk een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gelet op zijn specifieke, kwetsbare profiel. Hij herhaalt dat hij zich identificeert als een homoseksuele man die zich vaak heel vrouwelijk kleedt, make-up gebruikt en halfang stijl haar heeft. Hij citeert ter staving uit een rapport van Amnesty International van 24 april 2024 (stuk 3) en een rapport van USDOS dat de aanwezigheid van willekeurig geweld op grote schaal tegen de LGBTQ-gemeenschap bevestigt, met een duidelijke nadruk op personen met een transgender uiterlijk (stuk 4).

Hij wijst ook op de COI Focus van 30 juni 2023 en het toegevoegde stuk 6 en besluit dat hij ondergeschikt minstens het risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt hem te erkennen als vluchteling, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst ondergeschikt de zaak terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing 23 april 2024;
2. Vier voor eensluidend verklaarde afschriften van het verzoekschrift;
3. Amnesty International: *“the state of the World's Human Rights: Brazil 2023”*;
4. USDOS: *“2023 Country report on human rights practices: Brazil”*;
5. Foto's uiterlijk verzoeker;
6. Brazil: *“violent deaths of LGBTQIA+ individuals reach 257 in 2023”*;
7. Foto's facebookprofiel F. S..

3. Nota commissaris-generaal

De commissaris-generaal legt een nota van 21 juni 2024 neer waarin wordt ingegaan op de middelen ontwikkeld in het verzoekschrift en waaraan het rapport COI Focus, *“Brazilië: Transgenders”* van 23 juni 2023 wordt toegevoegd.

4. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden

beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

6.2. In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen: “ *Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Aangaande de brief van uw psycholoog d.d. 7 november 2022 wordt vastgesteld dat u angstig, onzeker wat de toekomst betreft en neerslachtig bent. Nergens uit het attest kan evenwel blijken dat u er niet toe in staat zou zijn op volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure. Dit geldt ook voor de medische rapporten d.d. 31 augustus 2022 en d.d. 14 december 2022 die louter uw diagnose bevestigen. In uw tweede onderhoud heeft u evenmin nieuwe elementen of documenten aangebracht die deze vaststelling zouden kunnen wijzigen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*”

Verzoeker meent dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met zijn psychologisch fragiele toestand ondanks het attest van zijn psycholoog dat hij bijbracht naar aanleiding van het onderhoud. Met dit betoog slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan de geciteerde motieven. Uit het rechtsplegingsdossier kan niet blijken dat verzoeker na het vernietigingsarrest van de Raad nog nieuwe documenten heeft neergelegd, zodat moet aangenomen worden dat hij in het verzoekschrift verwijst naar het psychologisch attest dat reeds werd neergelegd bij het CGVS en waarover de Raad reeds oordeelde dat uit dit attest niet blijkt dat verzoekers psychologische problemen van zulke aard zouden zijn (geweest) dat deze hem ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Zoals ook vastgesteld door de Raad in zijn vernietigingsarrest beperkt verzoeker zich er ook in het verzoekschrift in het kader van de huidige procedure toe in het algemeen te verwijzen naar zijn psychologisch fragiele toestand zonder concreet aan te tonen dat en op welke wijze zijn psychologisch fragiele toestand van invloed zou geweest zijn op zijn verklaringen of op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoeker nog stelt dat hij in bijzonder slecht zou geïnformeerd zijn door de commissaris-generaal en de DVZ concretiseert verzoeker dit op geen enkele wijze en maakt hij ook niet duidelijk welke informatie hem zou onthouden of slecht gecommuniceerd zijn door beide instanties. In zoverre verzoeker stelt dat hij tijdens het eerste verhoor niet in zijn taal werd verhoord en in de uiteenzetting van de feiten stelt dat geen tolk Portugees aanwezig was voor zijn interview bij de DVZ, kan slechts worden vastgesteld dat uit de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt dat hij bij het CGVS telkens door een tolk Portugees werd bijgestaan en dat wat het interview bij de DVZ betreft, in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ en deze dus geen enkele impact hebben gehad op deze beslissing zodat verzoeker niet aantoonbaar welk belang hij heeft bij deze grief.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt besloten dat in het kader van de procedure bij het CGVS redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Uit het voorgaande blijkt reeds dat, wat betreft de beoordeling van verzoekers bijzondere procedurele wel degelijk rekening wordt gehouden met de door verzoeker neergelegde brief van zijn psycholoog en met zijn psychologisch fragiele toestand, in tegenstelling tot verzoeker beweert maar niet verder staft in het verzoekschrift.

6.3. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging in Brazilië omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Zoals hierboven reeds aangehaald werd de beslissing die ten aanzien van verzoeker werd genomen door de commissaris-generaal op 20 januari 2023 door de Raad vernietigd. In zijn arrest nr. 292 727 van 8 augustus 2023 oordeelde de Raad dat het CGVS in de voormelde beslissing door

toepassing te maken van het concept van intern vluchtalternatief op verzoeker op impliciete wijze aangeeft dat verzoeker wel degelijk een vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in zijn regio van herkomst. De Raad wees erop dat de bewijslast van het intern vluchtalternatief bij de commissaris-generaal ligt, dat dit intern vluchtalternatief zowel veilig als redelijk moet zijn en dat daarbij rekening moet worden gehouden met de algemene situatie op de plaats van het intern vluchtalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoeker. De Raad wees erop dat de uit de beknopte vraagstelling en antwoorden tijdens het persoonlijk onderhoud bezwaarlijk afgeleid kon worden dat het redelijk is voor verzoeker om zich in een grootstad in Brazilië te vestigen, dat hij werk zal vinden en over steun van vrienden beschikt en dat onvoldoende rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke situatie bij de beoordeling van de redelijkheid van een intern vluchtalternatief zoals vereist door artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing, genomen nadat verzoeker opnieuw werd gehoord inzake de toepassing van het internvluchtalternatief of binnenlands beschermingsalternatief, wordt gemotiveerd dat op basis van bijkomend onderzoek en een nieuwe analyse van alle elementen opnieuw kan worden gesteld dat het concept van intern vluchtalternatief op verzoeker kan worden toegepast in overeenstemming met artikel 48/6, lid 3 van de Vreemdelingenwet en dat hij in staat is om zich elders, bijvoorbeeld in één van de grootsteden zoals Rio de Janeiro of Sao Paulo te vestigen.

Daarbij wordt overwogen dat (1) verzoeker geen enkele concrete aanwijzing geeft dat een leven voor hem in de stad onmogelijk zou zijn omwille van het feit dat mensen met een andere seksuele geaardheid in grote angst leven in Brazilië; (2) dat zijn houding ertoe noopt vraagtekens te plaatsen bij de ernst van zijn ingeroepen angst dat hij zal worden gedood vanwege zijn seksuele geaardheid en het trauma dat hij verklaart in Brazilië te hebben opgelopen, hij geen psychologische hulp zocht voor dit trauma en dit zelfverklaarde trauma nooit heeft geattesteerd; (3) dat een aantal vaststellingen wijzen op een bepaalde mate van zelfstandigheid, zelfredzaamheid en veerkracht in zijn hoofd en dat hij een zeker netwerk heeft, terwijl hij stelt niet naar een andere regio in Brazilië te kunnen terugkeren omdat hij er niemand kent; 4) dat een aantal vaststellingen wijzen op financiële mogelijkheden, terwijl verzoeker stelde dat hij zich niet kon vestigen in een andere regio/stad omdat hij de financiële middelen niet bezat.

Hieruit blijkt dat het uitgangspunt van de commissaris-generaal blijft dat verzoeker weliswaar een vrees voor vervolging kan doen gelden omwille van zijn seksuele geaardheid met betrekking tot bepaalde delen van Brazilië maar niet in de grote steden, zoals Rio de Janeiro of Sao Paulo. Zij baseert zich daarbij, wat betreft de stelling van verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat mensen van de LGBT-gemeenschap ook in de steden op hun hoede moeten zijn, naast het feit dat verzoeker slechts één voorbeeld besprak van een vriend die slachtoffer werd van homofobie in Sao Paolo, op objectieve landeninformatie.

Uit de door beide partijen bijgebrachte objectieve landeninformatie met betrekking tot de situatie van de LGBTQI+-gemeenschap in Brazilië, blijkt dat personen die tot deze gemeenschap behoren kunnen worden geconfronteerd met fysiek geweld en discriminatie inzake de toegang tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Er was onder de voormalige president Bolsonaro, die zelf regelmatig homofobe uitspraken deed, sprake van groeiende intolerantie ten aanzien van de LGBTQI+-gemeenschap. Ook de opkomst van evangelische bewegingen en van extreem rechts in politieke kringen, en de patriarchale orde en het heersende machismo in Brazilië bedreigen de door seksuele minderheden verworven rechten. Geweld tegen personen van de LGBTQI+-gemeenschap in Brazilië blijft problematisch. Hoewel het geweld tegen individuele personen over het algemeen was gedaald in 2022 sinds 2017, is het geweld tegen transgender personen toegenomen (US Department of State, *2022 Country Reports on Human Rights Practices: Brazil*). In 2019 oordeelde het Braziliaanse Hooggerechtshof dat LGBTQI+-personen onder de bescherming vallen van een strafwet die discriminatie verbiedt op grond van ras, religie, huidskleur, etnie en nationale oorsprong (Freedom House, *Freedom in the world 2023. Brazil*). Discriminatie op grond van seksuele oriëntatie werd door het Hooggerechtshof in 2019 gecriminaliseerd en daders kunnen een gevangenisstraf en een boete krijgen. Hoewel de Beroepsorde van psychologen in Brazilië de zogenaamde conversie therapie voor LGBTQI+-personen heeft verboden, blijkt uit een onderzoek dat de praktijk om deze personen “te genezen” nog veel voorkomt in Brazilië, en gepromoot vanuit religieuze, familiale en medische hoek (US Department of State, *2023 Country Reports on Human Rights Practices: Brazil*). In april 2023 werd de Nationale Raad voor de rechten van lesbiennes, homoseksuelen, bi-seksuelen, travesties en transgender personen en andere personen opgericht, een heropstart van een voormalige Raad voor de strijd tegen discriminatie van de LGBTQ-gemeenschap die onder president Bolsonaro was opgeheven. Deze Raad heeft onder meer als taak wetgevingsvoorstellen met implicaties voor de LGBTQI+-gemeenschap op te volgen, studies te promoten en campagnes te ondersteunen en voorstellen formuleren om het regeringsbeleid te evalueren en op te volgen (US Department of State, *2023 Country Reports on Human Rights Practices: Brazil*). Uit de COI Focus, “Brazilië. Transpersonen” van 23 juni 2023 blijkt dat Brazilië één van de hoogste niveaus van geweld tegen LGBTQI+-personen ter wereld kent. Daarbij worden volgens een bevraging van GGB homoseksuele mannen het hardst getroffen in absolute cijfers.

De transbevolking loopt evenwel een hoger risico op dodelijke misdaden dan homoseksuelen. Als gevolg van homofobie bij de politie en structurele onkunde blijven daders van homofoob geweld vaak ongestraft en er is sprake van onderrapportage omdat veel LGBTQI+-personen die slachtoffer worden van geweld geen klacht durven in te dienen onder meer uit angst om opnieuw slachtoffer te worden van de ordetroepen. Uit verschillende onderzoeken blijkt verder dat de toegang tot de arbeidsmarkt voor transgenders ernstig beperkt is en dat 90 % van de transvrouwen overleeft door middel van prostitutie omdat ze geen ander werk kunnen vinden. Er zijn wel initiatieven genomen die de rechten van transpersonen versterken. Zo is het mogelijk voor transpersonen om hun naam en genderaanduiding in officiële documenten aan te passen, kunnen nationale gezondheidsdiensten geslachtsoperaties uitvoeren en oordeelde het Hooggerechtshof in 2022 dat de wet met betrekking tot gevallen van huiselijk geweld of familiaal geweld wordt uitgebreid en toegepast voor transseksuele vrouwen. Federale instellingen moeten het recht voor elke persoon om de naam en gender waarmee hij of zij zich identificeert, te gebruiken, respecteren.

De verkiezingsoverwinning van Lula Da Silva en zijn aantreden als nieuwe Braziliaanse president heeft bij LGBTQI+-activisten, campagnevoerders en politie de hoop doen toenemen voor een groter respect voor mensenrechten in het land. De aanstelling van een transvrouw aan het hoofd van een nieuw secretariaat voor de verdediging van LGBTQI+-rechten en de gezamenlijke verklaringen van Lula Da Silva en Joe Biden waarbij zijn hun steun uiten voor LGBTQI+-rechten is een breuk met het homofobe en transfobe discours en beleid van de vorige president Bolsonaro. Verder is er een steeds grotere zichtbaarheid van transpersonen in de politiek en de media en raakten 27 transkandidaten verkozen tijdens de gemeenteraadsverkiezingen van november 2020, al werden transgenderkandidaten tijdens de verkiezingen van 2022 geïntimideerd en bedreigd.

Voorts zijn er in de grotere en middelgrote steden clubs en bars gericht op de LGBTQI+-gemeenschap en zijn er volgens de lobbyorganisatie Out Leadership meer dan 300 organisaties actief die opkomen voor de rechten van de LGBTQI+-gemeenschap. Dit neemt niet weg dat homofobie en transfobie veel voorkomen in Brazilië en dat straffeloosheid voor geweld tegen deze personen problematisch is. LGBTQI+-personen uit de favelas van Afrikaanse origine lopen daarbij een veel groter risico voor hun veiligheid dan in de meer gegoede buurten of dan blanke LGBTQI+-personen. Tenslotte hebben leden van de Braziliaanse LGBTQI+-gemeenschap in Brazilië het makkelijker om zichzelf te zijn in de grote steden dan in kleinere gemeenten maar ook in de steden ervaren zij soms discriminatie. Het door verzoeker bijgebrachte rapport van Amnesty International met betrekking tot de mensenrechtensituatie in Brazilië in 2023 stelt dat in dat jaar transpersonen bleven geconfronteerd worden met extreem geweld en mensenrechtenschendingen en dat door de Nationale Ombudspersoon tot oktober meer dan 3.800 klachten werden geregistreerd met betrekking tot fysiek geweld, discriminatie en racisme, terwijl er in 2022 iets meer dan 3.300 klachten werden geregistreerd.

Hieruit blijkt dat discriminatie en geweld ten aanzien van personen van de LGBTQI+-gemeenschap ernstig en problematisch blijft in Brazilië, dat LGBTQI+-personen weinig vertrouwen hebben in de politiediensten en hierdoor vaak afzien van het indienen van een klacht. Hoewel onder het presidentschap van Bolsonaro sprake was van een toenemende intolerantie ten aanzien van deze gemeenschap, blijkt dat president Lula Da Silva een breuk met het verleden heeft aangekondigd en een aantal initiatieven heeft genomen die rechten van de LGBTQI+-gemeenschap kunnen versterken en dat met name transgenders meer aanwezig zijn in het in de politiek en de media. Er zijn geen meldingen van gerechtelijke acties tegen seksuele minderheden omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit maar er is nog steeds een hoge graad van straffeloosheid voor mensenrechtenschendingen ten aanzien van LGBTQI+-personen. Uit de objectieve landeninformatie kan evenwel niet worden afgeleid dat elke persoon die tot de LGBTQI+-gemeenschap in dat land omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert. Een individuele beoordeling op grond van de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming blijkt noodzakelijk.

Verzoeker benadrukt dat hij in zijn persoonlijke onderhouden een vrees voor vervolging heeft aangevoerd op grond van zijn specifieke profiel als een homoseksuele man met een vrouwelijk voorkomen, stelt dat hij klein van gestalte is, make-up gebruikt en doorgaans vrouwelijke kledij draagt. Hij verwijst daarbij ook naar foto's toegevoegd bij zijn verzoekschrift en stelt dat hij een uiterlijk heeft dat dicht aanleunt bij transgenders en daardoor dezelfde risico's loopt die transvrouwen lopen, zoals die blijken uit hierboven besproken COI Focus van 23 juni 2023. In de mate dat verzoeker stelt een uiterlijk te hebben dat aanleunt bij transgenders en daardoor de risico's loopt die transvrouwen lopen, kan uit in door verzoeker neergelegde foto's weliswaar blijken dat hij vrouwelijke trekken heeft en zich op deze foto's vrouwelijk kleedt, maar kan uit deze COI Focus en de overige landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet blijken dat homoseksuele mannen met vrouwelijke trekken of die vrouwelijke kledij dragen systematisch vervolgd zouden worden.

Wel blijkt uit wat hierboven werd besproken dat transpersonen binnen de LGBTQI+-gemeenschap disproportioneel het slachtoffer zijn van geweld en discriminatie en dat sprake is van onderrapportage. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens de persoonlijke onderhouden nooit heeft aangevoerd dat hij zich zou identificeren als een transgender persoon en dit ook in het verzoekschrift niet doet.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat door de commissaris-generaal een vrees voor vervolging wordt aangenomen ten aanzien van zijn regio van herkomst in Brazilië, maar dat wordt geoordeeld dat er *in casu* voor verzoeker mogelijk is zich in één van de grootsteden zoals Rio de Janeiro of Sao Paulo te vestigen.

Uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Uit artikel 8 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn), waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt duidelijk dat de bewijslast van het binnenlandse beschermingsalternatief bij de commissaris-generaal ligt. Dit intern vluchtalternatief moet zowel veilig als redelijk zijn. Daarbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie op de plaats van het vluchtalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de betrokken verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker in staat is zich elders in Brazilië (bv. in één van de grootsteden zoals Rio de Janeiro of Sao Paulo) te vestigen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal onterecht tot de conclusie is gekomen dat het in zijn individuele omstandigheden redelijk is voor verzoeker om zich in een grootstad zoals Rio de Janeiro of Sao Paulo te vestigen en dat dit voor hem ook veilig is.

Uit het voorgaande blijkt reeds dat grootsteden zoals Rio de Janeiro of Sao Paulo als veilig kunnen beschouwd worden voor verzoeker als veilig kunnen beschouwd worden en dat verzoeker dit ook in het verzoekschrift niet weerlegt. Dat de situatie voor personen uit de LGBTQI+-gemeenschap in Brazilië ernstig is, dat discriminatie plaatsvindt en dat homoseksuele mannen en transpersonen daarbij een hoger risico lopen om het slachtoffer te worden van geweld wordt niet betwist. Verder kan in de COI Focus, *“Brazilië. Transpersonen”* van 23 juni 2023, waarvan verzoeker het opmerkelijk vindt dat de beslissing er niet naar verwijst maar die door de commissaris-generaal wordt bijgebracht door middel van haar verweernota worden gelezen dat leden van de Braziliaanse LGBT-gemeenschap het makkelijker hebben om zichzelf te zijn in de grotere steden dan in kleinere gemeenten, al ervaren zij zelfs in de steden soms discriminatie en dat volgens de organisatie Stonewall nieuwe generaties LGBT-personen van de grotere zichtbaarheid in de media profiteerden alsook van de inspanningen van de LGBT-beweging waaronder de georganiseerde pride-optochten en evenementen sinds het midden van de jaren negentig. De grootste ‘pride’ ter wereld wordt in Sao Paulo georganiseerd en verloopt doorgaans zeer vreedzaam en ook de ‘prides’ van Rio en andere steden trekken massa’s aan. Verder zijn er ook in de grotere en middelgrote steden zoals Rio de Janeiro en Sao Paulo clubs en bars die op de LGBTQI+-gemeenschap gericht zijn en is de organisatie ANTRA, een organisatie die onder meer aan monitoring en politieke belangenbehartiging doet en gunstige klimaten en omgevingen creëert voor travestieten en transseksuelen in Rio de Janeiro gevestigd en is Rede Trans, naar eigen zeggen het nationale instituut dat alle transgenders in het land vertegenwoordigt, er opgericht.

Verzoeker maakt met zijn algemeen betoog over de algemene situatie van de LGBTQI+-gemeenschap evenwel niet aannemelijk dat vervolging van personen met verzoekers profiel systematisch zou zijn of dat elke homoseksuele man met vrouwelijke trekken of die zich vrouwelijk kleedt in de grote steden zoals Sao Paulo en Rio de Janeiro vervolging riskeert. Verzoeker heeft voor zijn vertrek uit Brazilië nooit in Sao Paulo of Rio de Janeiro gewoond. In zoverre verzoeker stelt niet in deze steden te kunnen wonen omdat mensen met een andere seksuele geaardheid in grote angst leven in Brazilië en ook in de grote steden, concretiseert verzoeker dit niet verder. Er kan aangenomen worden dat ook in de grote steden LGBTQI+-personen met discriminatie en geweld kunnen geconfronteerd worden maar dit doet geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat in de steden deze personen in elk geval makkelijker zichzelf kunnen zijn en er ook politieke en maatschappelijke ontwikkelingen zijn die wijzen op een toleranter klimaat voor LGBTQI+-personen in het algemeen in Brazilië. Dat alle LGBTQI+-personen in grote steden in Brazilië in grote angst zouden leven, zoals verzoeker aanvoert, kan niet blijken uit de algemene landeninformatie. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen over de periode dat hij in Castanhel studeerde voor het incident dat hij er meemaakte, zich wel degelijk goed voelde en er zich kon ontplooien. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op het gegeven dat er ook in zijn eigen regio een aantal plekken buiten de gemeente waar hij opgroeide zonder problemen kon deelnemen aan de samenleving. Het is niet betwist dat verzoeker in de landbouw werkte en dat hij met zijn collega’s een correcte en normale band had, hoewel zijn op de hoogte waren van zijn seksuele geaardheid en dat hij ook in het schoonheidssalon, waar hij graag werkte door de klanten werd aanvaard. Nog daargelaten dat verzoekers vrees om in grote angst te moeten leven in Brazilië te hypothetisch is om als vervolging te worden aangemerkt, toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat de commissaris-generaal onterecht heeft besloten dat het redelijk en veilig is voor verzoeker om zich in bijvoorbeeld Sao Paulo of Rio de Janeiro te vestigen en dat verzoeker geen enkele concrete

aanwijzing heeft dat een leven in één van deze steden voor hem onmogelijk zou zijn omwille van de grote angst waarin personen met een andere seksuele geaardheid volgens hem in Brazilië moeten leven. Dat hij nergens duurzaam zonder problemen duurzaam kon deelnemen aan de samenleving omdat hij in Castanhal slachtoffer was van een poging tot kidnapping en de jobs die hij uitoefende informeel en van bijzonder korte duur waren en hij nooit heeft overwogen naar een grootstad te verhuizen omdat hij omwille van zijn mentale toestand steeds financieel afhankelijk was van derden en dit voor hem financieel niet haalbaar was, doet hieraan geen afbreuk. Dit weerlegt immers niet dat verzoeker buiten zijn gemeente wel degelijk in staat was om zonder problemen aan de samenleving deel te nemen en daarbij ook gerespecteerd en aanvaard te worden en in zijn levensonderhoud te voorzien. Dat dit telkens van korte duur was en hij toen financieel afhankelijk zou geweest zijn van derden, betekent niet dat hij niet in staat zou zijn om zich in geval van terugkeer in Rio de Janeiro te vestigen en evenmin dat hij er als homoseksueel in grote angst zou moeten leven.

Verder wordt wat betreft verzoekers verklaring dat hij in Brazilië een trauma heeft opgelopen, in de bestreden beslissing onder meer gemotiveerd dat hij hiervoor geen psychologische hulp zocht in Brazilië en dat hij op geen enkele wijze zijn zelfverklaard trauma heeft geattesteerd. Ook in het kader van de beroepsprocedure bij de Raad legt verzoeker geen documenten bij waaruit zou kunnen afgeleid worden dat bij verzoeker een trauma werd vastgesteld in Brazilië of in België of dat hij hiervoor hulp zou hebben gezocht. Verder verklaarde verzoeker weliswaar dat hij nooit psychologische hulp heeft gezocht omdat hij dit niet kon betalen maar ook dat hij nooit heeft geïnformeerd naar de mogelijkheid om psychologische hulp en de kostprijs ervan en ook niet bij organisaties die misschien gratis psychologische hulp aanboden (NPO II, p. 10, 12).

De brief aan Fedasil van 7 november 2022 van zijn klinisch psycholoog-seksuoloog vermeldt dat verzoeker zich aanmeldde deels op eigen initiatief en dit van zijn partner en deels via de doorverwijzing van hun hiv-arts en maakt melding van een traumatische jeugd en dat hij heel angstig en onzeker over de toekomst is. In zoverre verzoeker naar dit verslag verwijst om te stellen dat hij daarmee aan de bewijslast van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet heeft voldaan wat betreft zijn trauma, dient te worden vastgesteld dat het geheel onduidelijk is waarop de kwalificatie traumatische jeugd gebaseerd is en dat de brief ook niet specificeert op basis van welke onderzoeksmethode dit wordt gesteld. Hoe dan ook kan uit deze brief niet worden afgeleid dat, indien verzoeker een trauma zou hebben opgelopen voor zijn vertrek uit Brazilië in zijn regio van herkomst, het hierdoor voor hem onmogelijk zou zijn om naar Sao Paulo of Rio de Janeiro te reizen er en zich te vestigen. Waar verzoeker nog stelt dat het geweten is dat er een groot verschil is tussen de private en publieke gezondheidszorg in Brazilië, dat de publieke gezondheidszorg in Brazilië overbelast is en de private gezondheidszorg bijzonder duur, brengt hij hierover geen objectieve landeninformatie aan en doet dit betoog evenmin afbreuk aan het gegeven dat verzoeker zich zelfs niet informeerde over de mogelijkheid om psychologische hulp te verkrijgen in Brazilië. Dat hij niet over de nodige financiële middelen beschikte om dergelijke hulp te krijgen indien hij een trauma had opgelopen voor zijn vertrek, blijkt hier niet uit en maakt hij met dit betoog evenmin aannemelijk. Waar verzoeker stelt dat de ernst van het incident niet uitsluitend mag beoordeeld worden door zijn gebrek aan actie na het incident en dat het argument dat hij begin 2020 werd aangevallen maar pas toen zijn vriendin liet weten dat zij op reis zou vertrekken, stappen ondernam om Brazilië te verlaten en zijn houding ertoe noopt de nodige vraagtekens te plaatsen bij de ernst van de ingeroepen vrees zijn kwetsbare mentale toestand op dat moment miskent, dient te worden vastgesteld dat verzoeker hiermee niet weerlegt dat er geruime tijd voorbijging na het bewuste incident begin 2020 in Castanhal en zijn vertrek uit Brazilië in oktober 2021, hij in die periode geen andere gelijkaardige incidenten meer meemaakte en hij evenmin professionele hulp zocht om de eventuele impact van deze gebeurtenis te verwerken. De Raad kan slechts in navolging van de bestreden beslissing vaststellen dat uit zijn verklaringen blijkt dat dit incident niet van die aard was dat hij onmiddellijk overwoog te vertrekken, aangezien hij pas stappen daartoe ondernam toen zijn vriendin hem een aantal maanden later vertelde dat zij op reis zou vertrekken en hem er evenmin toe aanzette om zich te informeren over de mogelijkheid om gelet op de financiële beperkingen waarmee hij geconfronteerd werd, toch psychologische hulp te bekomen. Verzoeker toont met dit betoog evenmin aan dat hij omwille van een trauma dat hij in Brazilië zou hebben opgelopen niet terug zou kunnen keren en evenmin dat Rio de Janeiro of Sao Paulo niet als een redelijk en veilig binnenlands beschermingsinitiatief kunnen beschouwd worden voor verzoeker.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gewezen op het gegeven dat verzoeker een bepaalde mate van zelfstandigheid, zelfredzaamheid een veerkracht kan worden toegedicht waarbij gewezen wordt op het gegeven dat verzoeker een universiteitsbeurs kon bemachtigen na een toegangsexamen, dat hij het nodige initiatief aan de dag kon leggen om een nieuw leven te beginnen en naar België te komen op aanraden van zijn moeder en dat hij zijn partner leerde kennen via het internet en via hem ook met zijn sociaal netwerk en hij in de schoonmaaksector werkt. Verzoeker werpt op dat hij een universiteitsbeurs behaalde voor het incident en het trauma dat eruit voortvloeide, dat hij zijn studie niet kon afmaken en dat hij zijn reis niet zelf organiseerde en niet op de hoogte was dat hij hierover werd belogen door zijn moeder. Met dit betoog weerlegt verzoeker evenwel geenszins dat hij een bepaalde mate van zelfstandigheid en zelfredzaamheid bezit. Verzoeker slaagde er immers wel degelijk in om zelf een universiteitsbeurs te behalen en uit zijn verklaringen blijkt dat hij er ook in slaagde om de resterende 10 % van de kosten, die niet door de beurs gedekt waren, zelf bij te leggen (NPO II, p. 9). Ook was hij in staat om werk te vinden in de landbouw en in een schoonheidssalon, zij het in de informele sector, wat eveneens erop wijst dat hij ook als homoseksuele

jongeman in staat was initiatief te nemen en zelf voor een inkomen te zorgen en dit eveneens in wat hij zelf als een vrij rurale omgeving omschrijft (NPO II, p. 10). Dat verzoeker niet zelf zijn reis naar België georganiseerd zou hebben, zoals verzoeker in het verzoekschrift stelt, neemt niet weg dat verzoeker zelf het initiatief nam om zijn moeder te contacteren en doet in elk geval geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot zijn studies en werk in Brazilië voor zijn vertrek, in een periode dat hij geen contact meer had noch met zijn adoptieouders, noch met zijn biologische moeder die in België verblijft. Dat zijn moeder hem zou belogen hebben is wat zijn zelfredzaamheid en zelfstandigheid betreft niet relevant. Waar verzoeker nog opmerkt dat hij na het incident niet lang meer verder kon studeren door zijn angst, doet dit evenmin afbreuk aan het voorgaande en blijkt niet dat verzoeker niet in staat zou zijn universitaire studies verder te zetten in Rio de Janeiro of Sao Paulo en werd hierboven reeds vastgesteld dat verzoekers stelling dat LGBTQI+-personen ook in grote steden in Brazilië voortdurend in grote angst leven niet ondersteund wordt door de objectieve landeninformatie. Verder blijkt uit zijn verklaringen, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing, dat hij zijn huidige partner heeft leren kennen via het internet, dat hij hier Nederlandse les volgt en ook werk heeft gevonden in de schoonmaaksector, waaruit niet alleen verzoekers zin voor initiatief maar ook zijn veerkracht blijkt. Dat het leggen van contacten met anderen in België in het begin moeizaam verliep, zoals hij in het verzoekschrift betoogt, betekent niet dat verzoeker niet voldoende zelfredzaamheid, zelfstandigheid en veerkracht zou bezitten waardoor het niet redelijk zou zijn dat verzoeker zich in een grootstad als Rio de Janeiro of Sao Paulo zou vestigen, in geval van terugkeer naar Brazilië. Dat hij zijn huidige werk in België nooit zou gevonden hebben zonder de hulp van zijn partner, zoals hij in het verzoekschrift beweert, blijkt niet uit de notities van het persoonlijk onderhoud waar hij, gevraagd of hij zijn job in de schoonmaak gemakkelijk gevonden had, antwoordde *“van zodra ik toelating had om te werken is het vlot gegaan. Ik ging naar een schoonmaakbedrijf en ik mocht direct beginnen”* (NPO II, p. 2). Bovendien, zelfs indien hij daarbij hulp zou hebben gekregen van zijn partner, kan hieruit niet blijken dat het voor hem onmogelijk zou zijn om in een grootstad als Rio de Janeiro of Sao Paulo, werk te vinden en in zijn levensonderhoud te voorzien, gelet op het feit dat hij in het verleden in zijn regio van herkomst daar in slaagde. Evenmin kan uit de beschikbare landeninformatie of zijn verklaringen blijken dat het voor hem als homoseksuele man onmogelijk zou zijn om opnieuw een beurs aan te vragen om verder te studeren aan een universiteit in één van beide steden indien hij dit zou wensen. Wat verzoekers contacten met zijn adoptieouders betreft wordt in de bestreden beslissing gewezen op de informatie met betrekking tot verzoekers facebookprofiel die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat hij en zijn adoptiemoeder onderling positieve commentaren geven op hun foto's en ook verzoekers partner bevriend met zijn adoptiemoeder op facebook en dat hieruit niet kan blijken dat de contacten met haar weinig hartelijk zouden zijn. Verzoeker betoogt dat oppervlakkige reacties op facebook geen afbreuk doen aan zijn verklaring dat hij oppervlakkige contacten onderhield en dat deze personen hem wel graag zagen maar ook dat zij hem van zijn geaardheid wilden genezen. Hij wijst in dit verband op een screenshot van het facebookprofiel van F.S. waaruit blijkt dat deze dame bijzonder gelovig is nu er regelmatig misverstanden en religieuze teksten gedeeld worden (verzoekschrift, stuk 7).

Verzoeker brengt geen vertaling bij van de op dit stuk vermelde tekst, maar wel kan worden vastgesteld dat op de foto's een religieuze plechtigheid te zien is. Verzoeker verklaarde dat zijn adoptieouders hem wilden 'genezen' van zijn geaardheid maar uit zijn verklaringen blijkt ook dat hij zich aan hen onttrok en bij een vriendin ging wonen. Hoe verwerpelijk de intentie van zijn adoptieouders ook was om hem te willen 'genezen' van zijn geaardheid, dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker ondertussen een volwassen man is van 25 jaar oud en dat uit de aan het verzoekschrift toegevoegde screenshot geenszins kan blijken dat zijn adoptieouders nog steeds deze intentie zouden hebben indien verzoeker zich in Rio de Janeiro of Sao Paulo vestigt in geval van terugkeer. Evenmin kan hieruit, gelet op de verder niet betwiste inhoud van de commentaren in de facebookprofielen van verzoeker en zijn adoptiemoeder toegevoegd aan het verzoekschrift, worden afgeleid dat de commissaris-generaal uit laatstgenoemde commentaren ten onrechte heeft afgeleid dat verzoeker niet aantoonde dat de contacten met zijn adoptiemoeder actueel weinig hartelijk zijn. Verder wordt ook gemotiveerd dat *“Bovendien blijkt uit uw facebookprofiel dat heel wat mensen uit uw regio in Brazilië uw foto's liken en blijkt ook dat uw tante onder naam van het profiel R. d. C., op uw foto's reageerde met 'tantes knapperd'”*. Verzoeker voert geen concreet verweer tegen deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier. Zelfs indien kan worden aangenomen dat dergelijke contacten als dusdanig niet impliceren dat verzoeker steun kan verwachten van deze personen, kan hieruit wel blijken dat verzoeker, naast de goede vriendin, bij wie hij tijdens zijn studies inwoonde en met wie hij verklaart nog steeds, zij het oppervlakkig, in contact te staan (NPO II, p. 3), wel nog een zeker netwerk heeft in Brazilië en dat hij hiervan minstens morele steun kan verwachten. Ten overvloede volgt uit hetgeen hierboven is vastgesteld met betrekking tot verzoekers vermogen om zelf in zijn levensonderhoud te voorzien, materiële ondersteuning van zijn netwerk in Brazilië geen noodzaak is opdat grootsteden zoals Rio de Janeiro en Sao Paulo voor verzoeker als een redelijk binnenlands beschermingsalternatief kan beschouwd worden.

Tenslotte wordt in de bestreden beslissing gewezen op een aantal elementen eigen aan verzoeker waaruit blijkt dat hij over financiële (toekomst)mogelijkheden beschikt, waaronder zijn diploma middelbaar onderwijs en zijn studie pedagogie gedurende een aantal jaren, het feit dat niets uitsluit dat hij ook elders aanspraak zou kunnen maken op een universiteitsbeurs, die hij in het verleden heeft verkregen, de verschillende informele jobs die hij uitoefende, de financiële ondersteuning van zijn vriendin en het feit dat hij erin slaagde

om in België werk te vinden in de schoonmaak, waardoor niet kan worden ingezien waarom hij dit niet in Brazilië zou kunnen doen. Verzoeker toont met zijn betoog in het verzoekschrift niet aan dat hij niet over voldoende mogelijkheden zou beschikken om een inkomen te verwerven en in zijn levensonderhoud te voorzien indien hij zich vestigt in één van de grootsteden zoals Rio de Janeiro of Sao Paulo. Hierboven werd reeds gewezen op het feit dat verzoeker in het verleden erin slaagde om te studeren aan de Universiteit in zijn regio van herkomst en daarvoor een beurs kreeg die 90% van zijn kosten dekte en dat hij de overige 10 % bekostigde door te werken. Er zijn geen indicaties dat het voor verzoeker onmogelijk zou zijn om werk te vinden in Rio de Janeiro of Sao Paulo of om zijn studies daar verder te zetten of een andere studie aan te vatten en indien nodig hier een beurs voor aan te vragen. Weliswaar worden homoseksuelen in Brazilië met discriminatie op de arbeidsmarkt geconfronteerd, maar uit de landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het homoseksuelen in de grote steden of elders in Brazilië onmogelijk wordt gemaakt om te werken omwille van hun seksuele geaardheid. Dit blijkt ook uit verzoekers eigen ervaringen voor zijn vertrek uit Brazilië. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat zijn vriendin hem financieel ondersteunde, maar wel dat hij er onderdak en voedsel kreeg. In zoverre dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat zijn vriendin hem financieel ondersteunde, doet dit evenwel geen afbreuk aan de overige vaststellingen met betrekking tot de mogelijkheden voor verzoeker om in zijn levensonderhoud te voorzien als homoseksuele man met een vrouwelijk voorkomen in de grootsteden Rio de Janeiro of Sao Paulo. Dat minstens 30 % diende te dragen van de studiekosten, zoals hij in het verzoekschrift stelt, is niet wat verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO II, p. 9) en heeft in elk geval betrekking op de specifieke beurs die hij destijds heeft verkregen. Verzoeker gaat daarbij gemakshalve voorbij aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat niets uitsluit dat hij ook elders aanspraak zou kunnen maken op een beurs, en dat dit een onderdeel is van verzoekers financiële mogelijkheden. Verzoeker acht het te kort door de bocht om te verwijzen naar het feit dat hij werk vond in de schoonmaaksector. Zo de omstandigheden in België uiteraard niet dezelfde zijn als in de grootsteden in Brazilië, is dit element *in casu* relevant in de mate dat dit aantoont dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden in staat is werk te vinden en dit ook uit te voeren.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoeker opnieuw en uitvoerig werd bevraagd door de commissaris-generaal over de mogelijkheid om zich als homoseksuele man te vestigen in één van de grootsteden zoals Rio de Janeiro en Sao Paulo, waarbij de redelijkheid en veiligheid van dit binnenlands beschermingsalternatief voor verzoeker in zijn individuele omstandigheden werd onderzocht en geëvalueerd, rekening houdend met objectieve landeninformatie over de situatie van LGBTQI+-personen in Brazilië.

In het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier en gelet op verzoekers verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouds dient te worden vastgesteld dat grootsteden zoals Rio de Janeiro en Sao Paulo voor verzoeker als een binnenlands beschermingsalternatief in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet kan beschouwd worden.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers verklaring dat hij ondertussen een leven heeft opgebouwd in België en zich hier rustiger voelt en met betrekking tot zijn opmerkingen over de toegankelijkheid van een HIV-behandeling in zijn regio van herkomst, het platteland als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“Betreffende uw verklaring dat u in België inmiddels een leven heeft opgebouwd – u werkt en studeert hier – en u zich hier rustiger voelt (CGVS II, p. 2 en p. 13), kan nog opgemerkt worden dat dit een motief is dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien u een (langdurig) verblijf en een integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie. Wat betreft uw bemerkingen aangaande de toegankelijkheid van een HIV-behandeling - u geeft aan dat een HIV-behandeling in uw regio, het platteland, moeilijk is; u stelt dat de toegang tot de gezondheidszorg zeer slecht is in Brazilië en dat het als seropositieve homoseksueel extra moeilijk is om de nodige begeleiding/ informatie te krijgen en u denkt dat het overal in Brazilië moeilijk zal zijn om behandeld te worden omdat de vraag groot is en het aanbod klein (CGVS I, p. 7 en p. 10; CGVS II, p. 12), moet verwezen worden naar informatie waaruit blijkt dat een behandeling vrij beschikbaar is in Brazilië. Volgens de gegevens van UNAIDS kreeg in 2021 73% van de patiënten een ART-behandeling (antiretrovirale therapie). U erkent ook dat een behandeling toegankelijk én gratis is in Brazilië (CGVS I, p. 10; CGVS II, p. 12). Betreffende uw medische en psychische problemen kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat u een machtiging tot verblijf kan aanvragen door zich te richten tot de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980”*. Verzoeker laat deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier volledig ongemoeid in het verzoekschrift. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder niet dat in Brazilië in rurale gebieden of in grootsteden zoals

Rio de Janeiro of Sao Paulo, hiv-behandelingen intentioneel worden geweigerd aan personen die tot de LGBTQI+-gemeenschap behoren.

Verzoeker laat ook volgende motieven in de bestreden beslissing volledig ongemoeid: *“Aan uw identiteit en uw hiv-diagnose wordt in deze beslissing niet getwijfeld. De brief van uw psycholoog kwam hierboven reeds aan bod. Aangaande de opmerkingen van uw advocaat bij de notities van het eerste persoonlijk onderhoud wordt vastgesteld dat, door de telegramstijl waarin ze zijn opgemaakt, verschillende van de opmerkingen niet duidelijk zijn. Enige vertaalproblemen zoals vermeld in de opmerkingen werden tijdens het persoonlijk onderhoud op geen enkel moment aangehaald door u of de tolk, en verschillende van de opmerkingen die uw advocaat dienaangaande maakt betreffen post-factum verklaringen over zaken die u niet heeft vermeld of een verkeerde interpretatie van de notities door uw advocaat. Waar uw advocaat stelt dat u nog andere vervolgingsfeiten meemaakte, wordt opgemerkt dat de vraag u werd gesteld of u nog andere problemen kende en u hierop ontkennend antwoordde (CGVS I, p. 10). Voorts betreft het typfouten die geen inhoudelijke invloed hebben. De medische documenten die uw raadsheer aanbracht op 28 december 2023 via mail na uw tweede onderhoud waren dezelfde documenten die werden ingediend na uw eerste persoonlijk onderhoud.”* Deze motieven zijn correct en vinden steun in het administratief dossier en worden overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de commissaris-generaal na bijkomend onderzoek en nieuwe analyse van alle elementen terecht heeft besloten dat verzoeker in staat is om zich elders in Brazilië, bijvoorbeeld in één van de grootsteden zoals Rio de Janeiro of Sao Paulo te vestigen en dat bijgevolg op verzoeker een binnenlands beschermingsalternatief kan worden toegepast.

In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat de commissaris-generaal terecht heeft vastgesteld dat verzoeker in staat is om zich elders in Brazilië, bijvoorbeeld in één van de grootsteden zoals Rio de Janeiro of Sao Paulo te vestigen en dat bijgevolg op verzoeker een binnenlands beschermingsalternatief kan worden toegepast. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Brazilië zou hebben gekend.

7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, kan er toepassing worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië de afgelopen jaren op grote schaal mensenrechtenschendingen hebben plaatsgevonden. Onder het bewind van president Jair Bolsonaro (2019-2022) was er een duidelijke toename van politieel geweld en buitengerechtelijke executies waar te nemen. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders werden getroffen door het regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden geviséerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Op 1 januari werd de nieuwe president Luiz*

Inacio Lula da Silva ingezworen, die een breuk met het eerdere regime aankondigt. Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De informatie waarop deze beslissing zich beroept werd als kopie aan het administratieve dossier gevoegd. U bracht geen documenten aan die bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen.”

Verzoeker, brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat in Brazilië of hun regio van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden of van willekeurig geweld. De door verzoeker geciteerde informatie in het Amnesty International rapport van 24 april 2024, dat betrekking heeft op de mensenrechtensituatie in Brazilië in 2023, stelt dat dat gender-gerelateerd geweld in Brazilië alarmerend blijft en dat transgender personen blijven geconfronteerd worden met extreem geweld en mensenrechten schendingen en dat er een toename was in 2023 van het aantal klachten geregistreerd door Dial 100 en dat 139 LGBTQI+-personen een gewelddadige dood stierven, waarvan 12 % blanke slachtoffers. Deze informatie bevestigt dat geweld tegen LGBTQI+-personen in Brazilië problematisch blijft maar hieruit kan niet worden afgeleid dat er sprake is van willekeurig geweld, noch van een gewapend conflict in Brazilië, met inbegrip van grootsteden zoals Rio de Janeiro en Sao Paulo.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in de Brazilië, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS tweemaal werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftientig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET